

IN MEMORIAM PROF. MAX WEBER,

Op Zondagmorgen 7 Febr. 11. overleed te Eerbeek Professor Max Weber, 84 jaren oud.

Max Weber memoreeren als zoöloog, zoögeograaf van wereldreputatie, als docent aan de Amsterdamsche Alma Mater, waar hij op z'n leerlingen 'n dusdanigen indruk maakte dat zij, gedurende heel hun verder leven, zich dankbaar en vreugdevol hun Oud-leermeester herinnerden, ligt te dezer plaatse niet op mijn weg.

Ik wil z'n nagedachtenis hier eeren als die van 'n goeden, belangstellenden vriend van Zuid-Limburg in 't algemeen, van ons Natuurh. Genootschap gansch in het bijzonder.

't Zuid-Limbursche natuurschoon was hem lief.

In 't voorjaar, omstreeks Paschen, waren hij en z'n lieve, sympathieke Echtgenoot Anna van Bosse, trouwe gasten van hōtel Cuypers te Houthem-St. Gerlach.

Daar kwam hij verpoozing zoeken, uitrusten van z'n gestadigen wetenschappelijken arbeid.

Daar kon men het Echtbaar Max Weber-van Bosse, waaraan eenmaal de beroemde Siboga-expeditie was toevertrouwd — vinden langs de boorden van de Geul, speurend en zoekend naar wat er in en langs dit wondermooi riviertje huist en leeft, groeit en bloeit.

Hij, die op 't eind der vorige eeuw, den Indischen Archipel had doorkruist, zich vertrouwd wist te maken „met de verscheidenheid der dierenwereld van dat uitgestrekte gebied en van den samenhang van de daar levende fauna's — zoowel die van de zeeën als die der wijd en zijd verspreid liggende eilanden” — hij, die ook 'n expeditie leidde naar 't Hooge Noorden, zocht, meer dan 70 jaren oud, met jeugdig enthousiasme, naar waterdieren in de Geul, speurde hun leven tot in de kleinste bijzonderheid na en verheugde vrienden en kennissen, waarvan hij wist, dat ze voor 'n dergelijke dierenwereld interesse hadden, met schenkingen van z'n Zuid-Limbursche vondsten.

En dat Max Weber dan ook oog had voor de Limburgsche flora behoeft geen betoog.

Als bioloog toch, van planten houdend, werd z'n belangstelling voor planten niet weinig verhoogd door de gedegen plantenkennis, welke zijne Echtgenoot, — de wijd en zijd vermaarde botaniste Anna v. Bosse, — zich eigen had gemaakt.

Is 't wonder dus dat dit zoo harmonieuze Echtbaar — waarvan men mocht zeggen: „ééne ziel en ééne gedachte!” — bij z'n jaarlijksche omzwervingen en onderzoekingen in Zuid-Limburg, de Z. Limb. fauna en flora zoo buitengewoon goed leerde kennen, Zuid-Limburg hartstochtelijk liefkreeg, telkens weer naar Z. Limburg terugkwam en hier schoone, genotvolle dagen beleefde?.....

En is 't dan niet gansch natuurlijk dat Prof. Max Weber een der eersten was, die, 25 jaar geleden, de totstandkoming van 't Natuurhist. Genootschap in Limburg warm toejuichte, onmiddellijk lid werd en bij iedere gelegenheid blijken gaf van warme sympathie voor onze vereeniging?.....

Van 't Museum waren hij en z'n Echtgenoot trouwe bezoekers, die niet maar zoo 'ns even kwamen binnenloopen, maar hun aandacht wijdden aan letterlijk

alles, wat 't Museum op natuurhistorisch gebied bergt.

Met 't Echtbaar Weber in 't Museum rondgaan, maakte dien rondgang tot 'n genot.

Max wees Anna en Anna wees Max telkens op iets wat meer in 't bijzonder de aandacht van een van beiden trok.

Dan waren zij twee blij, belangstellende kinderen.....

De herinnering aan Professor Max Weber zal ons heel ons leven lang bijblijven als de herinnering aan een goeden, lieven mensch, met wien om te gaan tot verheugenis stemde.

Hij ruste in vrede!

J. Cr.

Wat 'n Maastrichtenaar beleefde met 'n Zwarte Roodstaart.

(PHOENICURUS OCHRURUS ATER (Brehm)).

De heer R., bekend vogelliefhebber, te dezer stede, vertelde ons 't volgende:

Verleden voorjaar was hij buiten de Boschpoort, toen er plotseling 'n heftige hagelbui losbrak.

Toen 't weer was opgeklaard en hij huiswaarts ging, zag hij, in 'n karrespoor, een doornatten, verkleumden „Schouweveger”, 'n „Moernachtegaal”, ook wel „Knetter” genaamd.